

نگاه

آیا کاراته ۲۰۲۰ روی ریل تکناندوی ۲۰۱۶ حرکت می‌کند

● **حسین رامادان:** تیم ملی کاراته کشورمان در رقابت‌های مختلف لیگ جهانی و قاره‌ای در حال افتخارآفرینی است؛ عملکردی مطلوب که توجه و احترام بسیاری از مسئولان و کارشناسان را به خود برانگیخته است تا بر روی کاراته، حساب ویژه‌ای در توتکیو باز کنند. اما آنچه باید دراین‌بین بیشتر به آن توجه کرد، این است که مبدا کاراته ۲۰۲۰ تکواندوی ۲۰۱۶ شود. اگر نگاهی به نتایج تیم ملی تکواندوی مردان کشورمان تا قبل از بازی‌های المپیک ۲۰۱۶ ببینازیم، به نتایج مطلوب هوکوپوشان کشورمان در رقابت‌های متعدد می‌رسیم؛ از دومین قهرمانی جهان در روسیه گرفته تا مدال آوری در رقابت‌های گرندپری. رقابت‌هایی که در پی نتایج خوب هوکوپوشان کشورمان القاب فریبنده «سونامی» و «ویرانگر» به خودر تکواندوکاران کشورمان دادند تا ب‌ساد موفقیت‌های متعدد، آنها را بزرگ‌تر از آن چیزی نشان دهد که بودند و صد البته غافل‌تر کند. این‌گونه بود که سه نماینده کشورمان فرزان عاشورزاده، مهدی خدابخشی و سجاد مردانی با اقتدار تمام از طریق رتینگ یک بالای خود جواز حضور در بازی‌های ۲۰۱۶ ریو را کسب کردند تا بار روانی زیادی بر دوش‌های خسته و یادکرده هوکوپوشان برای کسب مدال در سرزمین قهوه سنگینی کند و درحالی‌که همه از مسئولان گرفته تا مردم و حتی کارشناسان منتقد برای تکواندوی مردان کشورمان در المپیک دو مدال آن‌هم دست‌کم یکی از جنس طلا کنار گذاشته بودند، در عمل دیدیم آنچه را که نباید می‌دیدیم، در پایان هر چقدر هم مسئولان فدراسیون تلاش کردند تا شهد شیرین مدال‌آوری کیمیا علیزاده را در قهوه تلخ ناکامی تکواندوی مردان بریزند، باز هم نتایج تکواندو به کام‌مان شیرین نشد که نشد. کوبی حالا تاریخ دوباره در حال تکرارشدن است؛ چراکه می‌گویند «آتهایی که از تاریخ درس نمی‌آموزند، تاریخ دوباره برایشان تکرار خواهد شد». آری، حکایت این روزهای کاراته ما است، تیمی که با مدیریت شهرام هروی کمتر از یک سال مانده به المپیک در اکثر رقابت‌های برون‌مرزی خود با دستانی پیر بازمی‌گردد که باز هم تکرار این باشعیم که مبدا سناریوی تکواندو در المپیک ریو، این‌بار برای مسئولان و مردم در کاراته تکرار شود. مطلب در‌خور توجه آن است که مسئولان ورزش ژاپن که در صحبت‌های خود صراحتا اعلام کرده‌اند به دنبال ۳۰ مدال طلا در بازی‌های المپیک ۲۰۲۰ هستند (درحالی‌که ژاپن در المپیک ریو در مجموع ۴۱ مدال گرفت که ۱۲‌تای آن طلا بود) بسیار صریح و علنی اعلام کردند برای دستیابی به این هدف حساب ویژه‌ای بر روی کاراته باز کرده‌اند که به‌این‌ترتیب در خوشبینانه‌ترین حالت باید گفت میزان دست‌کم از مجموع هشت شانس خود در کاراته به دنبال چهار نشان طلاست؛ پس می‌ماند چهار طلای دیگر برای کاراته‌کاران چهار قاره دیگر. نه اینکه بگوییم کاراته‌کاران ایران شایستگی کسب مدال طلا نخواهند داشت؛ بلکه باید گفت آیا با توجه به سیاست پنهان تقسیم مدال‌ها در کاراته از سوی میزبان، آیا چشم‌بادامی‌ها خواهند گذاشت یک طلا نصیب «سن‌سی‌های» ایران شود؟ آیا کاراته‌کاران چهار قاره دیگر بر خواهند تازید؟ آیا موفقیت‌های کاراته در رقابت‌های انتخابی بر دوش کاراته‌کاران برای مدال‌آوری در توتکیو سنگینی نخواهد کرد؟ این‌سی‌های ایران با وجود شایستگی بر سکوی نخست خواهند ایستاد؟ یا اینکه میزبان برای جلب نظر مساعد کاراته‌کاران قاره‌های دیگر هم شده، چهار طلای باقی‌مانده را بین چهار قاره باقی‌مانده تقسیم خواهد کرد؟

«تیم زیر ۲۳ سال فوتبال ایران از رسیدن به بازی‌های المپیک ۲۰۲۰ بازماند». این مهم‌ترین اتفاق ورزشی روز گذشته در ایران بود؛ صعود نکردن به بازی‌های المپیک توتکیو پیشکش، ایران حتی در این رقابت‌ها نتوانست از مرحله گروهی هم بالا برود تا مشخص شود سطح اختلاف تیم پایه‌ای ما با دیگر تیم‌های آسیایی چقدر فاحش است. فوتبال ایران ۴۴ سال بود به المپیک نرفته بود، حالا چهارسال دیگر هم روی آن! از الان باید مراقب بود این حسرت تبدیل به نیم قرن نشود؛ گو اینکه اگر هم نباشد، شاید بتوان با یک «بی‌خشیده» ساده از کنارش عبور کرد. با وجود چنین مواردی این بار خیلی راحت هم نمی‌شود از کنار حذف امی‌ها و نرسیدنشان به المپیک گذشت، با مروری بر اتفاقاتی که در یک سال اخیر بر این تیم گذشته، می‌توان پی برد مقصران اصلی این اتفاق زشت چه افرادی بودند.

بهار تلخ

آغاز ناکامی امید ایران در راه رسیدن به بازی‌های المپیک ۲۰۲۰ توتکیو را باید در بهار ۹۸ جست؛ جایی که ایران میزبانی مرحله اول انتخابی بازی‌های المپیک را بر عهده گرفت و امید زیادی داشت که با یک صدرنشینی راحت در همان مرحله، کار را برای ادامه مسیر هموار کند. بااین‌حال اما معادلات حساسی به هم ریخت؛ ایران با وجود میزبانی آن تورنمنت نتوانست در تهران صدرنشین گروه شود(!) تا دست آخر به‌عنوان یکی از دو تیم برتر منطقه آسیا، راهی دومین مرحله انتخابی شود. از همان جا دیگری می‌شد حس زد که کار برای رفتن به توتکیو در عمل سخت و فقط در حرف راحت است. با صعود به‌عنوان یکی از تیم‌های دوم در مرحله اول انتخابی، مشخص بود که ایران در مرحله نهایی این رقابت‌ها قرار است در گروه دشواری قرار بگیرد. این‌طور شد که وقتی ایران با ازبکستان، کره و چین هم‌گروه شد، کسی تعجب نکرد. ایران به کره باخت، با ازبکستان مساوی کرد و چین را هم برد تا آن چهار امتیاز هم برای صعودش به مرحله بعدی کمکی نکند.

فدراسیون فوتبال و مهدی تاج

مقصر اول در این پرونده می‌تواند مهدی تاج باشد؛ رئیس مسابقات فدراسیون فوتبال که دیگر خبری‌ادی از او در دسترس نیست. تاج از دوره قبلی المپیک بود که با شرق؛ رضا صالحی امیری، رئیس کمیته ملی المپیک، هفته گذشته به همراه مسعود سلطانی‌فر، وزیر ورزش و جوانان، سفری به سوئیس، محل برگزاری بازی‌های المپیک زمستانی ۲۰۲۰ داشت تا در حاشیه این بازی‌ها با مقامات ارشد ورزش دنیا دیدارهایی را داشته باشد. مهم‌ترین ملاقات او در این سفر با توماس باخ، رئیس کمیته بین‌المللی المپیک (IOC) بود که مسئولیت بالاترین نهاد اجرایی ورزش‌های المپیک را برعهده دارد. طرفین در حالی راجع به موانع و مشکلات پیش‌روی ورزش ایران در عرصه‌های بین‌المللی مذاکره کردند که مهم‌ترین محور گفت‌وگوی آنها بر سر معضل عدم رویارویی ورزشکاران ایرانی با نماینده‌های اسرائیل صورت گرفت؛ معضلی که در یکی، دو سال اخیر به‌شدت ورزش کشور را درگیر خود کرده و به تازگی هم منجر به تعلیق موقت فدراسیون جودو شده است.

امید ایران از رسیدن به المپیک بازماند

همه مقصران یک اتفاق

ایران، خواسته شود. تصمیمی که ماه‌های بعد هم نشان داد چندان درست نبوده است. آنها می‌دانستند که زلاتکوی پس از ماه‌ها کارکردن با امیدها شناخت کافی از آنها دارد و می‌توانست در ادامه مدیریت بهتری نسبت به شرایط این تیم داشته باشد. البته آن موضوع تنها اشتباه صالحی‌امیری در این پرونده نبود؛ او با وجود راضی‌نبودن از سرمربیگری فرهاد مجیدی در تیم امید و جانشینی کرانچار، پذیرفت مصلحت پیشه کند و وقتی را که هدر می‌رود نادیده بگیرد.

زلاتکو کرانچار

کرانچار اگرچه مربی شایسته‌ای بود ولی نتوانست توقعات را برآورده کند. او در بازی‌هایی که به میزبانی تهران برگزار شد، در عین نابوری تیم امید را به‌جای صدرنشینی در گروه، دوم کرد تا سرنوشته ایران برای رسیدن به المپیک گره بخورد و سخت شود. او می‌توانست با مدیریتی بهتر، بخت ایران را برای حضور در مرحله نهایی انتخابی افزایش دهد ولی مربیگری بحث‌برانگیزش در آن برهه کار را خراب کرد.

از داخلی‌ها انکار، از رئیس کمیته بین‌المللی اصرار

تعهد کتبی ایرانی‌ها برای رعایت منشور المپیک

ورزش ایران چاره‌ای ندارد جز اینکه مطابق منشور المپیک عمل کند، در غیر این صورت باید منتظر تبعات منفی آن باشد و آن یعنی تعلیق کل ورزش ایران! چاندزنی برای فرار از بحران بازی‌های المپیک زمستانی سوئیس، اولین فرصتی بود که صالحی امیری و سلطانی‌فر، تدبیری درست اتخاذ کنند تا کاروان ورزش ایران در آستانه بازی‌های المپیک تابستانی ۲۰۲۰ توتکیو از خطرات احتمالی تعلیق در امان باشد؛ تدبیری که ظاهراً با دادن ضمانت کتبی همراه بوده است؛ این موردی است که یکی از رسانه‌های خارجی به آن اشاره می‌کند. بر اساس گزارش «اینساید گیمز»، توماس باخ اعلام کرده که ایران برای رعایت منشور المپیک، تضمین کتبی داده تا مانع از محرومیتش از طرف کمیته بین‌المللی المپیک شود. تعلیق در درین‌باره می‌گوید: « IOC، ورزش ایران را محروم نکرده، چون کمیته ملی المپیک ایران نامه کتبی داده که سیاست‌های تبعیض‌گونه را در رقابت‌های ورزشی پایان خواهد داد. مسعود سلطانی‌فر، وزیر ورزش و سیدرضا صالحی امیری، رئیس کمیته ملی المپیک ایران این نامه را امضا کرده‌اند». باید به این نکته اشاره کرد، که امضای چنین نامه‌ای به این معنا نیست که سیاست ورزش ایران در قبال رویارویی با نماینده‌های اسرائیل تغییر کرده است. مسئولان ورزش کشور درواقع برای فرار از خطر تعلیق موافقت خود را با اجرای منشور المپیک ابراز کرده‌اند. شورای برون‌مرزی وزارت ورزش و تکی این چند مدت اخیر، بعد از تعلیق فدراسیون جودو، در هر مسابقه‌ای که احتمال مواجهه ورزشکاران ایرانی با نماینده‌های اسرائیل بوده، مانع از اعزام آنها شده تا حداقل از این طریق بتواند اوضاع را کنترل کند. رضا صالحی‌امیری، پیش از این‌نیز در ماه می ۲۰۱۹، در حاشیه رقابت‌های جودوی قهرمانی آسیا در امارات، چنین تضمینی را به رئیس فدراسیون جهانی جودو، داد، اما عملی نشد. در رقابت‌های جودوی قهرمانی جهان ۲۰۱۹ توتکیو، وقتی قرعه‌کشی مسابقات انجام و مشخص شد که باز هم جودوکاران اسرائیلی حریف نمایندگان کشورمان هستند، فدراسیون و وزارت ورزش مانع از اعزام تیم ملی به این رویداد بزرگ شدند. تنها بازیکن ایران در این مسابقات سعید ملایی بود که به طرز سؤال‌برانگیزی در گرفتن مجوز از محمدرضا داورزنی، معاونت وقت قهرمانی این وزارتخانه، به توتکیو رفت و در نهایت هم با علنی‌کردن سیاست‌های نظام در رسانه‌های خارجی، منجر به تعلیق جودو شد. رئیس کمیته بین‌المللی المپیک در اظهارات خود که اینساید گیمز آنها را نقل می‌کند، به موضوع سعید ملایی و تعلیق جودوی ایران نیز اشاره کرده است: «ما از فدراسیون جهانی جودو درخواست کردیم تا بیشتر درباره این موضوع با مکتاتبه کند تا مشخص شود چه اتفاقاتی رخ داده و آیا کمیته ملی المپیک ایران در آن نقش داشته است یا خیر. هنوز هیچ تصمیم نهایی گرفته نشده است.»

خبری از نامه نیست!

صالحی امیری، رئیس کمیته ملی المپیک ایران اما

ورزش

فرهاد مجیدی

او هم بی‌تقصیر نیست؛ سرمربی این روزهای استقلال تهران، مربی منتخب فدراسیون فوتبال برای نشستن روی نیمکت تیم امید شد. فرهاد تصور می‌کرد کار را حتی در پیش دارد ولی نتایجی که در بازی‌های دوستانه گرفت، عکس این را نشان داد. نزدیک به یک ماه بعد از اخراج کرانچار، فرهاد سرمربی امید شد ولی با اختلاف‌نظرهای مکرر با حمید استیلی که آن روزها نقش مدیر تیم را ایفا می‌کرد، نتوانست کار چندان بزرگی انجام دهد. در نهایت ۱۱ مهر او هم نامه استعفایش را نوشت و رفت. به همین سادگی بیش از سه ماه زمان آماده‌سازی تیم امید جهت حضور در المپیک از دست رفت.

حمید استیلی

تقصیر استیلی از تاج و صالحی‌امیری کمتر نیست. او همیشه در این یک سال متهم بوده است؛ چه آن زمان که در بازی‌های آسیایی با مشاوره عجیب باعث باخت مصلحتی و زشت ایران به میانمار شد و چه زمانی که راه همکاری با فرهاد مجیدی را بست تا او از تیم امید فراری دهد. دست آخر هم اینکه مربیگری خودش بحث‌برانگیز بود؛ از نبردن عارف غلامی به رقابت‌ها تا نیمکت‌نشینی مهدی قاندی و بازی‌دادن به امید نورافکن در پست غیرتخصصی. حمید استیلی هرگز در حداندازه‌های یک مربی کارکنده که وقتی بازی گره می‌خورد، بلد باشد آن را به نفع تیم خودی عوض کند، نشان داد. او با یک پدرخواهی ساده به‌راحتی از کنار این مسئله عبور کرد.

بازنیکان امید

نقش آنها هم کم نیست؛ به‌ویژه آتهایی که ادعای بیشتری داشتند. از سیادمنش گرفته که لژیونر فوتبال ایران است ولی موقعیت‌های بسیار راحتی را به‌سادگی به‌همراه زهردار استقلال در تیم امید باشد. از دروازه‌بان و دفاع ایران که فوتبالی مبتدیانه به نمایش گذاشتند، تا هافبک‌های تیم که برخلاف بازی‌هایشان در لیگ، طراوت لازم را نداشتند.

مجموع این افراد دست‌به‌دست هم دادند تا به راحتی آب‌خوردن، حسرت رفتن به المپیک برای ایران ۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.

۴۸ساله شود.